

ZVONKOHRA

Eliška Václavíková

COO
BOO

Zvonkohra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Eliška Václavíková

Zvonkohra – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZVONKOHRA

ZVONKOHRA

Eliška Václavíková

COO

BOO

*„Pouštěj svůj chléb po vodě,
po mnoha dnech se s ním shledáš.“*

– Kazatel II, I

*milované rodině
a
městu soch*

Předehra

Pro dokreslení atmosféry jsem složila ke každé povídce klavírní skladbu, ke které se dostanete přes jednotlivé QR kódy a nebo je najdete na mém youtubovém kanále Eliška Václavíková.. Vřele doporučuji poslouchat hudbu jako podkres ke čtení, ale nic vám nebrání ji využít jako drobný spoiler nebo bonusovou tečku a ohlédnutí se za povídkou. Užijte dle libosti.

Ráda bych upozornila na jednu zásadní věc. Tato kniha je psána pozpátku. Začíná koncem a končí začátkem. Začíná zvony a končí zvonky. Začíná vyústěním a končí prvním impulsem.

A tam někde mezi těmi zvony a zvonky se postupně rozplétá příběh několika lidských osudů, které se navzájem ovlivnily. Rozplétá se řetězec událostí, v němž je každé z jeho devíti soukolí, z devíti povídek, nesmírně důležité.

Jistě, dalo by se nalistovat na konec knihy a číst ji ve správném chronologickém pořadí. Ale jaké by v tom bylo dobrodružství? My se vydáme na detektivní výpravu po jednotlivých stopách, nástinech a drobných odhaleních příběhu, abychom se dostali od koruny stromu až k semínku. Od zemětřesení k prvotnímu hybateli. Od zvonivé balady k prvnímu tónu, k poryvu větru, který rozezněl zvonkohru. Dostaneme se od gradace vystoupení až k vkročení na parket.

Než tedy začneme a já vám to všechno vyzvoním, mám jednu otázku:

Smím prosit?

1.

Zvony

V den mého nedobrovolného dobrodružství napadlo tolik sněhu, že jsem po několika nezdařenejších pokusech zapochyboval, jestli se vůbec dostanu ven z domu. Po vzoru ragbyovců jsem se snažil domluvit dveřím svým ramenem, ale nezdálo se, že by mě považovaly za rovnocenného soupeře. Nakonec jsem zhrzeně odpískal remízu a vylezl ven oknem.

Byl pátek a já měl jet na víkend domů. Normálně bych zůstal v tý plesnivý garsonce aspoň do soboty, abych si stihl udělat úkoly na podělanej kurz ekonomie, ale ráno mi z mámina telefonu volala Adina. Zrovna jsem měl ruce od barvy a bradou přidržoval váleček, aby mi zase nevyklouzl na zem a nepostříkal první nátěr. Nerad bych, aby mi těch pár flíčků strhli z platu jako posledně.

„Bud' přesně ve čtyři hodiny u naší kouzelný řeky!“
poručila vysokým přísným hláskem.

„Proč?“

„Brusle s sebou!“

„Proč?“

„Nebud' pitomej.“

„Přijedu zejtra.“

„Přijedeš dneska a konec řečí. Nebyl jsi se mnou u kouzelný řeky od tý doby, co ses odstěhoval.“

„Je vůbec zamrzlá?“

„Jasně, nejsem pitomá. Počkám na tebe po škole u zastávky a dojedeme domů na bruslích, platí?“

„Od tvý školy je to docela daleko...“

„To zvládnou, však mi je už deset, nejsem žádný škvorně.“

„Já nevím... Ani tady nemám brusle.“

„Vezmu ti je. Dlužíš mi to. Nejste s Quidem nikdy doma. Už si se mnou nehrajete.“

„Quida do toho netahej. Nemůžu za to, že za váma jezdí jenom jednou za uherskej rok.“

„Možná kdybyste neměli tu pitomou dohodu...“

„Adi!“

„Ve čtyři u kouzelný řeky!“

„Fajn!“

Uměla to s náma.

Řidič autobusu se mi vysmál, když jsem před ním hodil smyk na zledovatěným chodníku a spadl na zadek. Nepřestal se od srdce chechtat, ani když jsem dosedl na volný místo a narval si do uší sluchátka. Bylo mi doslova u prdele, že jsem mu zlepšil den. Ten můj nestál za nic od chvíle, kdy jsem uslyšel jméno svého bratra. Sice bylo Adině „už deset!“, jak ráda hrdě prohlašovala, ale tohle nemohla pochopit.

A ta dohoda? Nebyla ani vyřčená, ani stvrzená krví. Nic takovýho. Oba dva jsme si ale dávali setsakramenskej pozor, abychom se doma nepotkali.

V nepotkávání se jsme byli šampioni. Celá rodina tehle náš turnaj tiše podporovala. Kromě Adiny. Ona byla ta, která to z nás nejvíc odnášela. Ale co jsme mohli dělat?

Bylo to pro dobro všech.

Všiml jsem si, že mě řidič pobaveně sleduje v zrcátku, a nakvašeně jsem na sluchátkách zesílil hlasitost. Ponořil jsem se do té starý písničky, jediný, kterou jsem měl staženou. Podporovala můj vztek. Nenechala odeznít křivdu. Byla roztleskávačkou mého turnaje v nepotkávání. Poslouchal jsem ji tehdy, když jsem ještě maloval na plátno, a ne na domy. Když jsem naivně vytvářel nové světy barev a nebyl uzavřenéj mezi čtyřma bílejma stěnama. Když jsem za to ještě nedostával zapláceno. Aspoň ne penězi.

Tehdy mi stačil její úsměv.

Po půlhodině mi znovu volala Adi. Byla jako neúprošnej polda.

„Jseš na cestě, že jo?“

„Přestaň mě hlídat.“

„Tak jseš?“

„Jo, jsem. Ví máma o tom, že jí kradeš mobil?“

„Jsem mazanější, než si myslíš.“

„Pochybuju.“

Nikdy jsem o ní neměl pochybovat.

„Proč jdeme zrovna ke kouzelný řece? Víš, že má dneska možná zase chumelit?“

„Chci si s tebou zahrát na Annu a Elsu. Jako dřív.“

Sám pro sebe jsem se usmál.

„Ale jen, když budu moct bejt Anna.“ Úplně jsem viděl, jak protáčí oči.

„Já tě nikdy nepochopím, Tome. Každý ví, že je Elsa lepší.“

„Nevěřila bys, jak moc je to diskutabilní.“

„Ve čtyři u naší kouzelný řeky!“

„Fajn!“

Nikdy bych jí Elsu nesebral.

Když mi ta stará písnička bušila do hlavy po desátý, přistihl jsem se, jak myslím na ty prázdný bílý zdi, doprostřed kterejch mě vždycky postavili. Ne, že by to byla špatná brigáda, nějak jsem musel splášit prachy na nájem tý plesnivý garsonky. Šlo o ty první chvíle. O ty, když jsem stál s namočeným válečkem a pár vteřin mě zaplavovala nutkavá touha vyměnit ho za úzkej štětec. A kýbl s vyblitou béžovou za svou paletu barev. Chtěl jsem, aby ty zdi ožily.

Chtěl jsem ožít.

To nutkání jsem překonal pokaždý. Nehodlal jsem riskovat, že potkám ve svejch tazích štětcem *ji*. Anebo hůř...

Jak jsem řekl. Byl jsem šampion v nepotkávání.